

INGAAN IN DE EEUWIGE RUST BIJ GOD

door

DIRK ADRIANUS DETMAR

DIRK ADRIANUS DETMAR

Dirk Adrianus Detmar werd geboren te 's-Gravenhage op 9 augustus 1774. Zijn ouders waren godsdienstige mensen, afkomstig uit de burgerstand.

Doordat hij een veelbelovende aanleg had, werd hij aanvankelijk opgeleid voor een kunstvak. Maar in hem leefde een stille begeerte om predikant te worden. Die begeerte is in vervulling gegaan. Een preek over Matth. 6:33 die hij op 17-jarige leeftijd hoorde, oefende op Detmars leven een blijvende invloed uit en bracht hem ertoe de weg in te slaan naar het predikantschap.

Hij studeerde theologie in Utrecht, waar hij als getrouwd man heenging. Hoogleraren van wie hij onderwijs ontving waren o.a. Bonnet, Royaards en Van Oordt. Zij stelden veel belang in de wat oudere student. Op 7 september 1806 deed hij intrede in de gemeente De Vuursche (bij Baarn), met als tekst Galaten 6:14. Reeds zijn intreprediking daar was kennelijk ten zegen, en dit was als een profetie voor heel zijn verdere bediening, waaronder velen tot oprecht geloof werden geleid. Altijd zocht hij de omgang met gelovigen met wie hij 'als van hart tot hart' kon spreken over de verbondstrouw en liefde van hun drie-enige God. Gezelschappen waren en bleven hem lief.

Op 14 juni 1807 nam hij afscheid van zijn eerste gemeente, om een week later bevestigd te worden in Wijk bij Heusden. Hier werd hij ernstig, maar niet langdurig ziek. Ook beleefde hij er de ramp van een overstroming door het losraken van het ijs in de Maas. De toen doorgemaakte beproeving en de kracht die er van zijn prediking uitging, verbonden hem sterk aan deze gemeente.

Bijna acht jaar later, op 5 maart 1815, verbond hij zich aan de gemeente van Woerden. Hier trof hem in 1820 weer een toeval, nog ernstiger dan die hem in Wijk bij Heusden nabij het graf had gebracht. De gevolgen hielden hem drie maanden aan het ziekbed gekluisterd. Maar hij herstelde en zette met veel zegen zijn arbeid in Woerden voort. Grote invloed had hij hier ook in de omliggende dorpen, zoals Zegveld.

Op 12 oktober 1834 werd hij bevestigd in Ede. Intrede deed hij daar met een preek over 1 Timotheüs 1:15. Nadat hij op 12 mei 1843 opnieuw door een toeval was getroffen, herstelde hij eerst wel weer, maar zijn krachten waren ondermijnd. Hij kon moeilijk meer alleen lopen. Met grote inspanning predikte hij nog wel geregeld, maar meestal in zittende houding. Op 23 juni 1844 preekte hij voor de laatste maal, en wel over Handelingen 8:26-40. Zes weken later, op 5 augustus, overleed hij. Hij werd begraven op 9 augustus, de dag waarop hij zijn 70ste verjaardag zou hebben gevierd.

Dirk Adrianus Detmar werd geacht vanwege zijn krachtige, levende prediking, alsook door zijn talrijke geschriften. Daaruit leren we hem kennen als een man van grote beslistheid, maar zeker niet als iemand die erop uit was strijd te voeren met andere personen.

De hiernavolgende preek over de rust die overblijft voor het volk van God, is herschreven in de taal en stijl van het tegenwoordige Nederlands uit "Tweede viertal leerredenen over belangrijke onderwerpen", uitgegeven door W.M. den Hertog te Utrecht, z.j. Het is de vierde preek, blz. 97-122, uit de vijfde druk.

Bron: Van Langeraad en De Bie, Biographisch Woordenboek van Protestantse Godgeleerden in Nederland, deel 11, blz. 451-455.

-.-.-.-.-.-

INGAAN IN DE EEUWIGE RUST BIJ GOD

door

DIRK ADRIANUS DETMAR

“Er blijft dan een rust over voor het volk van God”.
Hebreeën 4:9

‘Hij zal ingaan in de vrede; zij zullen rusten op hun slaapsteden, een ieder die in zijn oprechtheid gewandeld heeft’ (Jesaja 57:2).

Wat een heerlijke belofte vol troost voor alle gelovigen: zij zullen ingaan. Hier wonen zij nog niet bij de Heere, maar eens zullen zij ingaan in de stad die fundamenten heeft, in het Vaderhuis, bij Gods kinderen die hen al verwachten. Zij zullen daar ingaan in de vrede.

In de wereld, die wel een tranendal genoemd wordt, hebben ze veel onrust. De kalmte van hun zielen wordt steeds gestoord door de zonden, zodat zij dan de vrede in hun hart missen. Maar dan zullen zij eeuwige vrede genieten. Zij zullen rusten alsof ze op een heerlijk bed liggen.

De stem van de slavendrijver zullen ze dan niet meer horen. Zij zullen rusten van al hun vermoeidheid, zoals iemand die slaapt en die zich niet bewust is, van wat er om zich heen gebeurt. Zij zullen rusten van hun werk. Zacht, zalig rusten.

Zij die in dit geluk, dat niet op waarde te schatten is, zullen delen, worden oprechten van hart genoemd: ‘Ieder die in zijn oprechtheid gewandeld heeft’. Er staat niet dat ze volmaakt zullen zijn, maar oprecht, eerlijk. Het zijn rechtvaardige mensen die in zeker opzicht beter dan hun naasten zijn. Ze zijn niet rechtvaardig in zichzelf en verkeren ook niet in de waan dat ze rechtvaardig zijn in eigen kracht. Ze zijn vrijgesproken van schuld en straf en hebben in Christus een recht op het eeuwige leven ontvangen. Zij worden door God beschouwd alsof ze geen zonde gedaan of gekend hebben, maar in alles gehoorzaam geweest zijn.

Hier hebben ze al een voorproef van vrede en zalige blijdschap in God ervaren. In alles wat hen naar beneden drukt of bedreigt, hebben ze een blij uitzicht op de eeuwige vreugde. Van deze mensen zegt de profeet Jesaja dat zij ingaan in de vrede en rusten op hun bedden.

Voor God komt het aan op oprechtheid. Wat een bemoediging voor alle gelovigen die de Heere oprecht dienen. De onoprechten, de huichelaars, blijven ver bij de Heere vandaan, maar die de Heere oprecht liefhebben en vrezen, zullen ingaan in de vrede, ook al hebben ze nog veel gebreken. Daar hebben ze verdriet van. Ze verlangen van Christus

onderwijs te ontvangen en door Hem gereinigd en verlost te worden. Dezen zullen ingaan in die vrede en rusten op hun zachte bedden.

God is getrouw. Hij laat het werk van Zijn handen niet los. Hij is een Rotssteen Wiens werk volkomen is. Hij is dat voor al Zijn kinderen, wie dan ook. Armen en rijken, sterkere of zwakkere gelovigen. Als ze maar oprecht hebben geleefd en in de waarheid gewandeld hebben. Maar zij die de wereld en de zonde dienen, die zich aan de satan wijden en openlijk of stiekem onrechtvaardig handelen, die zullen niet in de vrede delen. Zij hebben geen deel aan die heerlijke rust.

Geliefden, bedenk dat als u nog in het vlees zaait, dan zult u uit het vlees verderfenis maaien. Bid God toch om Zijn genade of u in Christus de ware rust mag zoeken en vinden. Hij zei toch tot de vermoeiden en belasten: Ik zal u rust geven voor uw zielen!

Ik wil nu, om de reizigers naar Sion te troosten, eenvoudig enkele dingen zeggen over de eeuwige rust van de gelovigen na dit leven. Wij bidden de Heere ootmoedig dat het Hem behage in ons midden te zijn, naar Zijn belofte.

Onze tekst is: *“Er blijft dan een rust over voor het volk van God”*, Hebreëën 4:9.

Rust is een woord dat fijn klinkt in onze oren. Wat drukt een grotere schat uit dan het woordje rust? Als we een dag hard gewerkt hebben, wat is het dan heerlijk om daarna wat bij te komen door rust. Als je een grote afstand hebt afgelegd, wat kun je dan genieten van de rust.

Zo is het ook bij het wakker worden uit de slaap. Door de rust is alles in ons als het ware vernieuwd. Als zorg en verdriet ons hart hebben vervuld en als dan de oorzaak van onze bezorgdheid wordt weggenomen, wat heerlijk is dan de terugkomende kalmte en rust. Als iemand door onstuimige begeerten dingen doet die niet goed voor hem zijn, waardoor zijn ziel onrustig wordt, en als hij dan weer tot zichzelf komt en instemt met zijn lot, dan voelt hij het heilzame van de innerlijke rust van zijn hart.

Wat is een mens gelukkig als hij vrede, rust en kalmte mag genieten, ook al moet hij nog zo arm door het leven. Maar al hebben we nog zoveel van die rust, het is niet blijvend! Wat zit de onrust er vaak weer tussen!

Maar er is hier al in dit leven een hogere rust; de rust in God, door het geloof in Christus verkregen: een rust en vrede die al het verstand te boven gaat.

Als hier al zo'n rust is, wat zal dan de rust in de hemel zijn? Die rust, zo schreef de apostel, blijft over voor de kinderen van God en is onuitsprekelijk heerlijk.

We bezien achtereenvolgens:

1. Het verband van de tekst.
2. Twee waarheden nader overdacht.
3. Een toepasselijk woord.

1. Wat betreft het eerste, de apostel had bewezen dat de kerk een belofte had ten opzichte van de toekomstige zaligheid. Zij zullen ingaan in de rust. Dat was aan Israël al vroeg bekend gemaakt naar de inhoud van de 95^e psalm. De apostel wil nu voorkomen dat de Hebreëën zouden denken dat alleen de rust bedoeld werd, waarin Jozua hun vaders gebracht had, namelijk in Kanaän. Hij wijst juist op het tegendeel, namelijk op de sabbatsrust van God Zelf direct na de schepping. De bijbelschrijver zegt hier dat de ongehoorzamen niet in die rust zullen ingaan, omdat God toornig op hen was (Psalm 95:11). Dus gaat de apostel van de veronderstelling uit dat die rust er was, maar dat

sommigen door ongehoorzaamheid niet in die rust zullen ingaan (Hebreeën 4:5-6). Net als de Israëlieten die door ongeloof niet in het land Kanaän zijn gekomen.

Hij zegt: Heden, dat is nu, de tijd waarin de apostel dat schreef. Maar zij moesten erop letten dat ze zich niet verhardden, want er was een oordeel op handen over de hardnekkigen en stijfkoppigen. Dit toont hij aan in vers 6-7. In het 8^e vers zegt hij dat Jozua het volk in Kanaän heeft gebracht, maar dat de belofte van rust niet vervuld was. Als Jozua hen in die beloofde rust gebracht had, zou de Heere niet meer over een andere dag gesproken hebben. De belofte voor de toekomst lag er nog. De apostel zegt dan ook in onze tekst: 'Er blijft dan een rust over voor het volk van God'. Het is een toekomstige zaligheid voor de strijdende kerk, die deze rust nog niet heeft verkregen.

Wie verwachten deze rust? De apostel zegt: het volk van God. Wat een eretitel! Een volk kan zich beroemen over een wijze, machtige en goede koning die regeert over honderduizenden onderdanen. Zo'n volk vindt men gelukkig. Maar het is nooit zo gelukkig als het volk dat hier genoemd wordt: het volk dat God tot zijn Heere heeft. Dat is niet alleen het volk der Joden, dat vroeger alleen het volk van God genoemd werd, maar hier worden alle gelovigen uit alle geslachten, talen en volken bedoeld. Dat zijn de voorwerpen van Gods eeuwige liefde, die gegeven zijn aan de Zoon, die gekocht zijn door Zijn bloed (Joh. 17:24). Zij zijn aanvankelijk vernieuwd door Zijn Geest. Ze hebben lust om de Heere te prijzen en groot te maken. Ze zullen Hem volmaakt verheerlijken. Hier worden ze het volk van God genoemd. Het volk dat Zijn stem kent, het volk dat in het licht van Zijn aangezicht wandelt. Het zijn Gods kinderen, Zijn erfgenamen, ze staan in de gunst bij de Heere. Toekomstige erfgenamen van een eeuwige gelukzaligheid.

Ze heten hier het volk van God omdat ze God toebehoren en onderdanen zijn van Zijn koninkrijk. Ze worden als één volk door God onderwezen, bestuurd, verzorgd en beschermd. Ze willen Hem als een geheel vrijwillig volk op de dag van Zijn welbehagen zonder zonden dienen.

Van dit volk, dat hier beschreven is, zegt de apostel dat er een rust voor hen overblijft. Met die rust bedoelt hij in het algemeen de zaligheid die geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord. Hij noemt het een rust, omdat de gelovigen geestelijke wandelaars zijn die op de weg van hun leven vaak moe zijn. Ze moeten immers over begaanbare en onbegaanbare wegen heen. Ze zijn strijders die aan machtige en boze vijanden tegenstand moeten bieden, waardoor ze soms doodmoe of gewond neervallen. Ze zijn arbeiders die zwaar en moeilijk werk moeten doen. Ze lopen, arbeiden en strijden in de kracht van de Heere, want ze kunnen niets van zichzelf. In de boze tijd moeten ze stand houden en krachtig weerstand bieden. Tot het eind van hun loopbaan, zolang hun werk nog duren zal, zullen ze vaak zeer vermoeid zijn, omdat de vijanden niet ophouden hen aan te vallen. Het is dus terecht dat de apostel de zaligheid voorstelt met het beeld van rust.

Ja, de zaligheid zal vooral een rust voor hen zijn. Ze zullen op deze zalige plaats rusten als vermoeiden van kracht. Ze zullen rusten van zonden en strijd, van arbeid en moeite, van verdriet en kwelling. Nogmaals, ze zullen rusten in God. In Gods edele eigenschappen en heerlijke werken zullen ze zich verblijden. Rusten zullen ze, tevreden en blij. Geen wonder, want God zal alle tranen van hun ogen afwissen. In die ongestoorde rust vinden zij eeuwige verzadiging van vreugde voor Gods aangezicht en liefelijkheid aan Zijn rechterhand.

Die rust blijft over, schrijft de apostel. Deze wordt voor hen bewaard als een erfenis die niet vergaat. Zij blijft over na arbeid, strijd en moeite. Hier op de aarde was de volmaakte rust niet te vinden. Zij bleef over! Wat er ook verging, de rust bleef. Geen vijand kon die wegnemen. Jezus zei: Zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit Mijn hand of uit die van Mijn Vader rukken. Paulus schreef: Zo is er geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

Om hen nog meer te verzekeren schrijft Paulus: Er blijft dan een rust over. Het is zeker. De waarborg voor die rust is Gods algenoegzaamheid, Zijn macht en Zijn liefde.

Trouwens, op aarde streden zij de strijd van het geloof. Dan moesten ze eens de volkomen overwinning behalen. Het geloof moest verwisseld worden in aanschouwen. Ze hadden de eerstelingen al, dan mocht de volle oogst volgen. Ze waren gekend, geroepen, gerechtvaardigd en geheiligd, dan moesten ze ook verheerlijkt worden.

Wat een troost voor die christenen, die in zoveel moeite en strijd en onder zoveel vervolgingen leefden, om te horen: er blijft dan een rust over voor het volk van God! Het is alsof hij schreef: christenen, u die onder veel verdrukkingen en bittere smart uw woestijnreis moet voortzetten, houd moed! Troost uw ziel ermee: na moeite, strijd, kruis en leed, wacht u de eeuwige rust!

2. Maar de waarheid, die de apostel schreef aan de christenen uit de Joden is belangrijk voor alle gelovigen, altijd en overal. Dit leidt ons tot het tweede punt.

Die rust zal elke beschrijving te boven gaan: zo heerlijk! Hoe groot is voor de gelovigen het geluk, dat hen wacht in die plaatsen van eeuwige rust! De schrijvers van de Bijbel stapelen de begrippen als het ware op om ons enig idee te geven van die rust. Zij noemen haar een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht van heerlijkheid, waarbij het lijden van deze tegenwoordige tijd niet te waarden is.

Godzaligen, u die mij nu hoort, wat denkt u van die rust en van uw geluk? Leeft u hier voor Jezus, al is het met veel gebrek? Dan zult u in Hem rusten van uw werk. Is uw weg moeilijk en drukt u een zwaar kruis? Geen nood! God zal u behoeden voor bezwijken en uw rust zal des te liefelijker zijn.

Maar nog meer: de bijbelschrijvers gebruiken beelden en gelijkenissen die genomen zijn uit alles wat op aarde heerlijk is. Zij spreken van een bruiloft met Abraham, Izaäk en Jacob, van het paradijs van God, van de boom des levens, van het wandelen in witte klederen met kronen en palmtakken. Zij spreken van een onverwelkelijke, onbevleete, onverderfelijke erfenis die in de hemel bewaard wordt door degenen die al zalig zijn. Zij verzekeren dat de gelovigen daar Jezus zien zoals Hij is, en dat zij aan Zijn verheerlijkte lichaam gelijkvormig zullen wezen, dat zij na de moeilijke strijd daar zullen wonen waar de zon niet zal steken en waar het geen nacht meer zal zijn. Daar waar het Lam hun kaars zal zijn, om hen te verlichten. Waar zij eeuwig God zullen prijzen en grootmaken.

En nadat zij veel gezegd hebben over deze erfenis, is het slot van hun toespraak: Het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen!

O, hoe groot is het goed dat God weggelegd heeft voor hen die Hem vrezen. Hoe heerlijk moet de rust zijn die voor Gods kinderen overblijft. Die gaat iedere voorstelling te boven. Wat doet deze gedachte de christen ernaar verlangen, met onderwerping aan Gods wil. Hoe groot zijn kruis en tegenstand ook mogen zijn, hij zal eens rusten en zijn rust zal heerlijk zijn.

De bijzonderheden van die rust kunnen bij een ware christen de verlangens opwekken en hem met verwondering vervullen.

Ja, eindige mensen moeten ons die rust voorstellen, maar elk onderdeel is zo uniek dat de engelen nog niet eens in staat zijn om het te doorzien. Ook zij aanbidden de Heere en bewonderen Hem als ze de zalige rust overdenken, die God de gelovigen in Christus geschonken heeft. Gods Woord zegt dat het een zaligheid is die geen oog gezien en geen oor gehoord heeft, en in het hart van een mens niet is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben.

Maar dit moeten we ons wel realiseren, de hemelse gelukzaligheid die de apostel de rust noemt, omdat alle vermoeidheid en strijd zal ophouden, zal geen werkeloze rust zijn. O nee, het is een rust waarin men op een aangename manier zal werken zonder moe te worden.

Zullen we nog meer van die rust in herinnering roepen? Volg mij dan een ogenblik en luister goed.

De gezaligden zullen rusten: onvermoeid werkzaam zijn met een zuivere en volmaakte kennis. Is er iets waarover godvruchtige mensen meer klagen dan over gebrek aan verlichte kennis? Wat is het verstand vaak bot, de verbeelding zwak, het geheugen ontrouw. Wat is het lichaam lui, traag en lusteloos. Wat een misverstand, haast en vooroordeel veroorzaakt hier onrust en smart. Maar van al deze zaken zullen de gelovigen eens rusten.

Maar al is het met hun kennis zo droevig gesteld op aarde, in de hemel zullen zij kennen van aangezicht tot aangezicht. Zij zullen zoveel over God en Zijn deugden, werken en wegen kennen als voor hun geluk nodig zal zijn. Wat hier duister was, zullen zij daar volledig begrijpen en zich steeds over nieuwe ontdekkingen verheugen. Zonder moe te worden zullen zij werkzaam zijn in de volmaakte kennis van de hemelse dingen. Nee, ze zullen niet meer in de spiegel zien, in een duistere rede, want het volmaakte zal dan gekomen zijn.

Daar zullen zij in de meest nadrukkelijke zin in het licht van Gods aangezicht wandelen en er zich eeuwig over verheugen.

Zij zullen volmaakt heilig rusten van zonde en onreinheid. O, die zonden en dat bedorven hart, die veroorzaken Gods volk hier wat onrust. Hoeveel strikken zijn er op hun weg gespannen! Wat woelt in Gods kinderen nog de oude mens, dat verraderlijke vlees. Wat moeten ze vaak nog ontdekken dat er in hun hart vijandschap is. Juist vlak nadat ze de blijdschap van het geloof ondervonden. Ze roepen dan soms uit: ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?

Wat hebben ze een last van die opborrelende driften, waardoor ze zo vaak in zonde vallen, terwijl ze zó meenden staande te blijven. Zelfs verliezen ze Gods alwetendheid en alomtegenwoordigheid uit het oog en erkennen Gods deugden niet. Wat zijn ze daar vaak zeer bedroefd over. Wat zijn ze vaak moedeloos onder de kracht van het geweld van hun boze vijanden, die hen steeds weer aanvechten en waartegen ze niet bestand zijn. Wat is de strijd vaak vermoeiend.

Maar ook hiervan zullen zij rusten. Dan zullen zij niet meer zuchten onder het zondige lichaam, onder de listen van een betoverende wereld: die gevaarlijke vijanden. Maar ook niet onder de aanvallen van de vorst der duisternis. Daar waar zij eeuwig zullen rusten, klagen ze niet meer over gebrek aan heiligmaking. Zonder zonde zullen zij God verheerlijken in liefde en dankbaarheid. Zij zullen daar alle list en geweld van hun vijanden, alsook de zonde, voor eeuwig te boven zijn. Heilig, rein en onbesmet zullen zij daar met de gemeente die geen vlek of rimpel heeft, God dag en nacht in Zijn tempel

dienen, de kleren gewassen en wit gemaakt in het bloed van het Lam. Daar zullen zij de heilige rust ervaren, waar ze in de hoogtepunten van het zielsleven op aarde zich geen voorstelling van konden maken.

Die rust zal zo heerlijk en liefelijk zijn omdat God daar onafgebroken en in de onmiddellijke nabijheid is. Wat geeft het de godvruchtige op aarde een zee van onrust, dat hij door zijn eigen bedorven hart en het toegeven aan de zonde en wereldgelijkvormigheid telkens moet klagen over het gemis van Gods nabijheid. Spoedig zal de klacht veranderen. Wat zal die rust dan voor het kind van God zijn?

De bittere klachten ‘Waarom staat U van verre? Waarom verbergt U Uw aangezicht? Hebt U vergeten genadig te zijn en Uw barmhartigheid door toorn toegesloten?’ zal hij daar niet meer hoeven uiten. Nee, daar zal hij Gods liefde steeds ondervinden. Hij Die op de troon zit zal hem overschaduwen. Daar zal hij niet vanuit het gemis met David hoeven zeggen: ‘Als een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo dorst mijn ziel naar de levende God! Wanneer zal ik ingaan en voor Uw aangezicht verschijnen?’ Daar zullen al de geestelijke pelgrims zich ongestoord kunnen verzadigen in Gods tegenwoordigheid als ze hun weg door de woestijn ten einde gebracht hebben en rusten van hun vermoeidheid.

Godvruchtige, u moet nu met Asaf zeggen: ‘Het is mij goed nabij God te wezen’. Hoeveel beter zal het daar zijn, waar iedereen zal zeggen: De helft is mij er niet van aangezegd.

De mensen die zalig zijn, zullen Jezus daar zien in Zijn heerlijkheid. Als Gods kinderen eraan denken wat hun Borg en Verlosser uit liefde voor hen deed, wie Hij voor hen is en blijven zal, dan wordt de liefde opgewekt in hun hart. Wat nog smeult, raakt dan in volle vlam. Dan wordt het in hen bevestigd: Die u niet gezien hebt en nochtans liefhebt. Maar dan verlangen zij vurig om Hem te zien. Hem, aan Wie zij alles verschuldigd zijn. Wat een rust zal er zijn voor hen die door Zijn dierbaar bloed gekocht en door Zijn Heilige Geest vernieuwd zijn. Dan zullen zij Jezus zien en dicht bij Hem zijn. Zij zullen Hem zien: Jezus hun Hoofd, hun Heere en Koning. Zij zullen Hem zien en verheerlijken. Zij zullen hun kronen voor Zijn voeten werpen.

Zij genieten die rust met een verheerlijkt lichaam. Hoeveel kinderen van God zuchten onder een lichaam dat zwak, ziekelijk en vaak pijnlijk is. Zij leiden een kwijnend leven; vaak lusteloos en onvatbaar voor hemelse vreugde, waardoor zij belemmerd worden in de beoefening van de ware vroomheid. Zij zijn door de zwakte van het lichaam aan huis of bed gebonden. Ze kunnen niet naar de kerk gaan en maar zelden of helemaal niet onder de openbare genademiddelen komen. Ook kunnen ze vaak geen vrienden of vriendinnen in de Heere ontmoeten of bezoeken. Maar ook als het lichaam gezond is, wat kan het dan nog in de weg staan door de vele emoties die hen kunnen overkomen. Maar wat heerlijk zal dan die rust zijn, als ze geen zwak, sterfelijk lichaam zullen meeslepen, maar in plaats daarvan een mooie en volmaakte verblijfplaats voor hun geest zullen krijgen.

Nee, daar vind je geen kreupele Mefibóseth, daar zie je geen melaatse Naäman. Geen Lazarus met zweren wordt daar gevonden. Zij zullen uitdrukkelijk God verheerlijken met lichaam en geest. Op aarde waren alle delen van het lichaam van Gods kinderen wel bereid om de ziel te hulp te komen in het verheerlijken van God, maar in de hemel zal het lichaam volkomen in staat zijn om de ziel daarin te ondersteunen.

Wat zal dat een rust zijn, wanneer de ziel doortrokken is van liefde en alle delen van het lichaam eer en heerlijkheid zullen toebrengen.

Ten slotte, de rust van de gezaligden zal liefelijk zijn, want wat zij op aarde van God ondervonden hebben, zal bij hen blijven en zij zullen eeuwig van alle moeite en zorg bevrijd zijn. Wat zij in God geproefd hebben in geloof en liefde, dat volgt hen voor de troon van God. Hun gebreken nemen ze niet mee. Die laten ze hier achter. Al hun zonden zijn verzoend. Zij nemen geen gebrek mee naar het Vaderhuis.

O nee, daar zal Adam niet meer onbedacht vallen. Noach zal niet meer dronken worden. Lot zal geen bloedschande meer plegen, David geen overspel en moord. Petrus zal zijn Meester niet herhaaldelijk verloochenen. Daar zijn ze rein, heilig en onbesmet. Zij kennen geen enkele zorg.

Al hadden ze op aarde veel tegenspoed, al moesten ze veel smaad en hoon verdragen op weg naar het hemelse vaderland, al moesten ze veel teleurstellingen ondergaan en al waren hun vooruitzichten veelal donker, alles zal daar weggenomen zijn. Het donker wordt licht en de moeilijkste raadsels zullen opgelost zijn. In die plaats van hun zalige rust, zullen droefheid, moeilijkheden en zorgen ophouden. Geen wonder: rouw of gewezen zal er niet meer zijn. Mensen die beledigen en de rust verstoren zullen daar niet binnengelaten worden. O, hoe zal het daar zijn, volk van God!

Uw nieren zouden wel in uw schoot verlangen (Job 19:27).

Bij het zien van al die bijzonderheden van de rust, hoe weinig we er ook van konden zeggen, zou u met Paulus wel willen zeggen: Ik heb begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn, want dat is mij zeer verre het beste. Sta ernaar om in tere godzaligheid er hier de voorproef van te smaken.

Nogmaals, alle moeilijkheden die zich, onder Gods bestuur, opdoen vanwege onze kortzichtigheid, zullen daar opgelost zijn.

Het duistere zal licht zijn en het verwarde, compleet ordelijk. Wat hier streng mag lijken wordt daar als wijs en goed erkend. Met één woord: ze zullen rusten van de vermoeienissen die het beperkte verstand en het zondige vlees teweeg brengen, om God in Zijn wegen te volgen. Ja, zij zullen rusten in God. In kennis en heiligheid dicht bij God. Ze zullen rusten in het zien van Jezus, ook naar het lichaam. Zonder moeite, zonder strijd. En het gebrekkige eren van God op aarde, zal dan openbaar komen, voor Gods troon, zonder zonden, als Gods eigen werk.

Die rust zal eeuwig zijn. Dat kan ook niet anders, want de gedachte dat er nog eens een eind aan zal komen, zal bij wijze van spreken een hel in de hemel zijn.

Eeuwige blijdschap zal op hun hoofd zijn. Dat zegt Gods Woord. Zij zullen verzadigd worden van vreugde voor Gods aangezicht. Ze zullen eeuwig en altijd de blijken van zijn liefde aan Zijn rechterhand genieten. Die rust zal ongestoord voortduren. Het zal daar niet meer zijn zoals godvruchtigen het hier op hun woestijnreis vaak ondervonden op hun bijeenkomsten waar de Heere bij hen was. Ze voelden het dan als een plicht om weer naar huis te gaan en hun zorgen en verdriet weer op zich te nemen. In ieder geval, op zijn minst de zorgen van beroep en huishouding.

Daar zullen geen onverwachte tegenvallers meer zijn. Daar zal geen nacht meer zijn en ook geen tijd. Ze zullen zich voortdurend onvermoeid in de Heere verlustigen en de Heere heeft de tranen van hun ogen afgewist.

Wat dunkt u, geliefden, zal een christen zich niet eindeloos verblijden als hij denkt aan de onbeschrijflijke rust, en als hij hoort de bijzonderheden van deze rust?

Die rust zal zo heerlijk zijn dat zij, die voor de Heere leven en later volkomen deel krijgen aan die onuitsprekelijk heerlijke rust, meer nog dan de koningin van Scheba zullen zeggen: De helft is mij er nooit van aangezegd.

-.-.-.-.-

3. Niet iedereen kan zich troosten met deze hoop op rust. Wij hoorden het, zij blijft over voor het volk van God. Voor hen die er door genade zin in hebben en ervoor kiezen om voor de Heere te leven. Want het leven moet Christus zijn, dan zal het sterven winst zijn. De Bijbel zegt dat ongehoorzamen die rust niet zullen verkrijgen. God heeft gezworen dat ze in Zijn rust niet zullen ingaan. Trouwens, ze zouden zonder vernieuwing van het hart geen begeerte naar God en Zijn dienst hebben. Ze zijn afkerig van het volk dat deze rust zal ingaan. Van hemelse en geestelijke dingen willen zij niet horen. Zij die de aardse dingen bedenken en daarin doorgaan, zullen zij zin hebben om de rust van een heilig leven te genieten?

Onderzoekt u, geliefden! Wat is uw keuze? Moeten we hen die geen belang stellen in God en Zijn dienst toeroepen dat zij die rust zullen ingaan of moeten we hen in Gods Naam aanzeggen dat zij die rust nooit zullen beërven? O, mocht dit woord hen treffen! Wat zal het vreselijk zijn om van die liefelijke rust verwijderd te zijn en in de eeuwige onrust neer te zinken, daar waar geweend zal worden en waar men op de tanden zal knarsen!

Wat zoekt u, o mens. Zoekt u bestendige rust in de wereld? Daar is zij niet. Wat een drukte, wat een onrust is hier. Wat is alles vergankelijk. Ik wenste wel dat u begerig werd naar het geluk dat gevonden wordt bij hen die een gegronde hoop op die rust hebben, die de dood blijmoedig tegemoet gaan. Wat ongelukkig is het die verwachting te missen en eeuwige onrust tegemoet te gaan.

We hebben iets gezegd van die rust, op grond van Gods Woord. We zouden ook veel kunnen zeggen over die onrust, dat rampzalige verblijf, waar geen rust gevonden wordt, ook op grond van dat Woord!

Zondaar, nog biedt Jezus u die rust aan! Bent u onrustig geworden op grond van wat Gods Woord zegt van die rust? Bent u onrustig geworden over uw zonden en over wat God bedreigt met betrekking tot een zondig leven? Als u Hem Die van de hemelen is, verwerpt, zult u het leven niet zien, maar de toorn van God zal op u blijven.

Zoek ook uw rust toch niet in deugden en plichten. Op deze valse grond zult u eeuwig omkomen. Jezus heeft de rust verworven. Vraag die van Hem. Bid en smee om het licht en de kracht van de Heilige Geest, opdat u door Zijn almachtige kracht losgemaakt zult worden van de banden van de zonde. Hij roept: Wendt u naar Mij en word behouden. Kom tot mij, allen die vermoeid en belast bent. Ik zal u rust geven voor uw zielen. Wij moeten door het geloof in Christus die geestelijke rust hier op aarde al kennen en genieten, als wij in die hemelse en eeuwige rust willen delen die overblijft voor het volk van God. Maak haast omwille van uw leven. Straks nadert de dood. Als u nu weigert om Gods stem te horen, zal het voor eeuwig te laat zijn!

De gelovigen zullen zo'n groot geluk na het sterven verkrijgen, wanneer zij in die rust die voor hen overblijft, zullen ingaan, omdat hun leven Christus is.

O, zondaar en zondares, hoor Gods Woord tot u. Wie zal de schade kunnen berekenen, die u lijdt als u in de zonden blijft doorleven? Denk er toch op tijd aan dat u voor de eeuwigheid bestemd bent! Denk eraan wat het voor u betekent na dit leven, waarin u God veracht hebt, in eeuwige onrust te verzinken! Och, dat u toch op tijd zag dat alles

wat de wereld biedt, zelfs de allermooiste dingen, niet in de schaduw kan staan bij de rust die de gelovigen hier ten dele en hierna volmaakt zullen genieten. Och, reisgenoten naar onze eeuwige bestemming, wendt u biddend tot Jezus. Hij zal u de ware rust voor de ziel schenken.

Zijn er onder u die begerig zijn naar die rust die er overblijft voor het volk van God? Zoek die dan niet buiten Jezus om. Op grond van Zijn Woord verzekeren wij u in de Naam van de Heere, dat u die daar niet zult vinden. De rust is alleen in Jezus! Een begin van deze rust zult u al krijgen als u Jezus door het geloof aanneemt en omhelst en afziet van uzelf en alle schepselen, die arme, schuldige zondaars zijn, die geen eigen gerechtigheid hebben en van alle mogelijkheden beroofd zijn. Het is te vrezen dat u vaak nog te veel rust vindt in uw werkzaamheden. Dan zoekt u de grond voor de zaligheid echt teveel in uzelf. Smeek om licht van de Heilige Geest, dat u door Zijn licht uzelf onvoorwaardelijk aan Hem mag overgeven. Door genade hebt u een afkeer gekregen van de wereldse rust: genot, eer, vermaak. Maar buiten Jezus begeert u toch geen rust? U wilt graag met al Gods kinderen iets kennen en beoefenen van de eeuwige rust. Ja, er is iets in u, al is het maar als een geknakte rietstengel of een smeulende vlaswiek, dat door de kracht van de Heilige Geest het werk van de hemel hier in beginsel gaat verrichten. En dat is: dagelijks Jezus voor uw hart begeren en Hem lief te hebben. Maar ook de verborgen zonden te haten en te ontvluchten, en Jezus te aanbidden en te verheerlijken.

Zij zijn het die oprecht kunnen verklaren dat zij graag door Jezus gereinigd en verlost willen worden. Zij gaan in de eeuwige rust. Want die in de geest zaaien, die maaien het eeuwige leven. Die hier met tranen zaaien, die maaien met eeuwig gejuich. De Meerder van Jozua brengt allen die Hem volgen in de eeuwige rust. Bid veel, verlangende zielen, om de kracht van het geloof. Daarmee kunt u de Heere eren en door dat geloof zult u hier meer en meer de beginselen van die zalige rust smaken. Die hier geloven, aanschouwen later in de hemel, zalig verenigd met al het volk dat nu al rust van hun arbeid.

Gelovig volk van de Heere, hoe groot is de schat die de Heere u heeft geschonken. Wat is dit woord verkwikkend voor de ziel: Er blijft dan een rust over voor het volk van God. Een liefelijke en eeuwigdurende rust. Uw lichaam zal als op een rustbed slapen en de stem van de drijver, de satan, niet meer horen. Bij het sterven van het lichaam zal de ziel worden gebracht in de eeuwige rust, om die eens te genieten, herenigd met het lichaam. U zult rusten van zonde en van strijd, moeite en verdriet, ja van alles wat hier smartelijk was. Probeer door dagelijkse oefening van de godzaligheid, de beginselen te voelen van die zalige rust, die voor u en al Gods kinderen overblijft. Onderzoek u telkens voor de Heere of u niet te veel rust zoekt buiten God, in het schepsel. Uw vijandige vlees probeert u daar steeds heen te voeren. Probeer ertegen te strijden, te waken en te bidden. Want uw vijanden die u die rust misgunnen, zijn veel en machtig, terwijl in u geen kracht is. Maar in uw zegevierend Hoofd Christus is kracht. Verlang die vurig van Hem. Zonder Mij, zegt Hij, kunt u niets doen. Is uw weg moeilijk? Geen nood, hoe vermoeiender uw pad is, des te zaliger zal uw rust zijn. Kinderen van God, uw rust is zeker en die zal liefelijk en zalig zijn. Dit kunt u in uw hart al voelen. De sterkte daarvan is verschillend, maar in wezen verschilt de hemelse rust niet van de rust die u in de momenten van blijdschap in de Heere mag genieten.

Reisgenoten naar het rust- en vredeoord, als zij die al gezaligd zijn ons zeggen zouden hoe liefelijk zij rusten bij hun Heere, dan zouden onze nieren verlangen in onze schoot. Wij houden in Christus goede moed, ondanks alles wat ons drukt en dreigt. Eens zullen ook wij rusten van onze arbeid als ons geloof zal verwisseld worden in aanschouwen.

Gij maakt eerlang mij 't levenspad bekend,
Waarvan, in druk, 't vooruitzicht mij verheugde;
Uw aangezicht, in gunst tot mij gewend,
Schenkt mij in 't kort verzadiging van vreugde;
De lieflijkheên van 't zalig hemelleven
Zal eeuwiglijk Uw rechterhand mij geven.

AMEN